

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. Z.**, zast. Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem, se sídlem Pařížská 68/9, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2013, č. j. 10 A 33/2013 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. 154/530/13/Zm 5563/ENV/13, zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Ústí nad Labem ze dne 7. 1. 2013, č. j. ČÍŽP/44/OOH/SR01/1214047.009/13/UJN, jímž byla žalobci podle § 66 odst. 2 písm. f) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) uložena pokuta ve výši 15 000 Kč za porušení povinností uvedených v § 18 odst. 4 a 5 zákona o odpadech, kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel zařízení ke sběru a výkupu odpadů ve své provozovně na adrese Beethovenova, Chomutov, umístěné na pozemku p. č. 4082/4 v k. ú. Chomutov I, vykoupil a také poskytl fyzické osobě úplatu v hotovosti za odpady stanovené v § 8 odst. 5 písm. d) vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Dne 6. 9. 2012 před zahájením kontroly České obchodní inspekce žalobce vykoupil od jejích pracovníků a zaplatil jim v hotovosti za odpad - komponenty obecně prospěšného zařízení nebo jeho části. Konkrétně se

jednalo o 20 kg komponentů – podkladnice, žabky a šrouby z kolejiště, tj. odpadů zařazených vyhláškou č. 381/2001 Sb., pod katalogové číslo 17 04 05 – železo a ocel v ceně 5 Kč/kg.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítal jeho nezákonnost spočívající v tom, že správní orgány porušily § 2 odst. 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a pracovník České inspekce životního prostředí postupoval v rozporu s § 76a zákona o odpadech.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobce spolu s podanou žalobou nezaplatil s ní spojený soudní poplatek, vyzval jej Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) usnesením ze dne 5. 3. 2013, č. j. 10 A 33/2013 – 25, k zaplacení soudního poplatku, který dle Sazebníku soudních poplatků činí 3.000 Kč, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení, spolu s poučením, že nebude-li ve stanovené lhůtě poplatek zaplacen, bude řízení zastaveno. Zástupci žalobce, Mgr. Jiřímu Dostálovi, advokátovi, bylo toto usnesení doručeno dne 6. 3. 2013. Protože však žalobce ani v takto stanovené lhůtě předmětný soudní poplatek nezaplatil, městský soud usnesením ze dne 2. 5. 2013, č. j. 10 A 33/2013 – 28, řízení ve věci zastavil a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že soudní poplatek byl v mezidobí uhrazen. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2013, č. j. 10 A 33/2013 – 28 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti stěžovatel přiložil Oznámení o provedení příkazu k úhradě, z kterého je patrné, že dne 3. 5. 2013 byl zadán v Komerční bance, a. s. příkaz k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud nevyzýval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, neboť jak plyne z ustálené judikatury zdejšího soudu, trvání na zaplacení soudního poplatku v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku by mohlo znamenat řetězení řešeného problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77).

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Právní úprava splatnosti soudních poplatků je obsažena v ustanoveních zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jehož § 7 odst. 1 stanoví, že „*poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti.*“ Poplatková povinnost vzniká podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích „*podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení*“ Jak stanoví § 9 odst. 1 zákona

pokračování

o soudních poplatcích, „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“ Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích pak „usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“

[11] Z Potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založeného ve spise městského soudu je zřejmé, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu o zastavení řízení bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 2. 5. 2013. Téhož dne tak toto usnesení nabylo právní moci. Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, publikovaný pod č. 2328/2011 Sb. NSS, podle něhož rozhodnutí ve věci správního soudnictví nabývá právní moci dnem, kdy bylo doručeno účastníkům řízení (§ 54 odst. 5 a § 55 odst. 5 s. ř. s.), a to uplynutím posledního okamžiku tohoto dne.

[12] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ke kasační stížnosti připojil Oznámení o provedení příkazu k úhradě, z kterého vyplývá, že dne 3. 5. 2013 zadal v Komerční bance, a. s. příkaz k úhradě soudního poplatku za žalobu ve výši 3000 Kč. Tato listina však nemůže zvrátit právní účinky usnesení městského soudu o zastavení řízení, neboť je z ní zřejmé, že soudní poplatek nebyl uhrazen „v mezidobí“, jak to stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti. Důvod pro zrušení kasační stížností napadeného usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku by totiž byl dán pouze tehdy, byl-li by soudní poplatek uhrazen nejpozději v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tedy nejpozději dne 2. 5. 2013 (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172). Stěžovatel však soudní poplatek uhradil až dne 6. 5. 2013 (tato skutečnost vyplývá ze záznamu o složení ze dne 7. 5. 2013 založeného v soudním spise), kdy městský soud na svůj účet obdržel platbu soudního poplatku za žalobu, tedy až po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Z výše uvedeného je dále zřejmé, že již samotný příkaz k zaplacení soudního poplatku za žalobu byl stěžovatelem zadán až po nabytí právní moci usnesení městského soudu o zastavení řízení, tudíž opožděně. Městský soud tudíž opožděně uhrazený soudní poplatek stěžovateli vrátí, neboť jím byla plněna poplatková povinnost, která již v dané době zanikla (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

[13] Pro úplnost nutno dodat, že městský soud nepostupoval v rozporu se zákonem, či stávající judikaturou správních soudů (a ostatně i Ústavního soudu), pokud výzvu k zaplacení soudního poplatku zaslal toliko zástupci stěžovatele. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, č. 726/2005 Sb. NSS) i Ústavního soudu (srov. usnesení ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02, č. 2/2004 Sb. ÚS), zaplacení soudního poplatku není úkonem osobní povahy, který musí vykonat právě a jen účastník řízení; žádné ustanovení zákona o soudních poplatcích totiž nestanoví povinnost poplatníka zaplatit soudní poplatek osobně. Pokud je účastník zastoupen, doručuje se výzva k zaplacení soudního poplatku podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Lze tedy konstatovat, že zaplacení soudního poplatku je zastupitelným jednáním a nedostatek osobního úkonu jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají u zastoupeného účastníka doručením tohoto usnesení jeho zástupci.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu